

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 376/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Waldviertler Sparkasse Bank AG**, Sparkassenplatz 3, 3910 Zwettl, Rakúska republika, zastúpeného BBH advokátska kancelária, s.r.o., Suché mýto 1, Bratislava, proti výroku III rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 52Cbi/11/2021-706 z 22. septembra 2023 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 42CoKR/10/2024- 770 zo 4. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Žalobou podanou na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ domáhal určenia svojej úverovej pohľadávky prihlásenej v konkurznom konaní úpadcu VAV Management

s.r.o., Tvrdošín, vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2K/6/2021 v celkovej výške 9 172 023,79 eur a zapísanej v zozname pohľadávok pod č. 8W/15 v poradí ako iná pohľadávka. Sťažovateľ podal žalobu v postavení popretého veriteľa voči žalovanému ako popierajúcemu veriteľovi. Okresný súd rozsudkom č. k. 52Cbi/11/2021-706 z 22. septembra 2023 žalobu zamietol (výrok II) a sťažovateľovi uložil nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % (výrok III). Rozhodnutie odôvodnil tým, že popretie pohľadávky sťažovateľa žalovaným nemožno považovať za účinné popretie, pohľadávka sťažovateľa sa preto považuje za zistenú v celom rozsahu. V danom prípade správca oznámil sťažovateľovi, že popretie je neúčinné a v zmysle uvedeného aj postupoval, keď v zozname pohľadávok vyznačil pohľadávku ako zistenú. Nie je preto potrebné určovať pravosť pohľadávky aj súdnym rozhodnutím. O nároku na náhradu trov konania rozhodol na základe zásady úspešnosti [§ 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)].

3. Proti výroku III rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie. Tvrdil, že okresný súd rozhodol formalisticky, keď nárok na náhradu trov priznal v konaní formálne úspešnému žalovanému bez zohľadnenia okolností, za akých bola žaloba podaná. Okolnosti podania žaloby spĺňajú podmienky v § 257 CSP a súd prvej inštancie bol povinný na nich prihliadnuť. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením zo 4. marca 2025 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku III a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, namietajúc nesprávnu aplikáciu (nesprávne právne posúdenie) procesných noriem (§ 255 a 257 CSP) a nevysporiadanie sa s argumentáciou sťažovateľa, v dôsledku čoho sú rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku a odvolacie rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Konajúce súdy nesprávne vyhodnotili otázku úspechu žalovaného v spore a otázku existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Vôbec sa nevyrovnali s (odvolacou) argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa náhrady trov konania a svoje rozhodnutia v tejto časti neodôvodnili. Napadnuté rozhodnutia sú preto nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

6. Sťažovateľ, postupujúc s maximálnou odbornou starostlivosťou, podal ústavnú sťažnosť vzhľadom na mimoriadne vysokú hodnotu sporu a na skutočnosť, že právna otázka prípustnosti dovolania v incidenčných sporoch nie je v súčasnej judikatúre najvyššieho súdu ustálená a jednoznačne vyriešená.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami,

ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“; III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Napadnutý výrok III rozsudku okresného súdu bol meritórne preskúmaný krajským súdom na základe odvolania podaného sťažovateľom. Krajský súd o odvolaní meritórne rozhodol. Preto ústavný súd nemá právomoc na rozhodnutie o ústavnej sťažnosti v tejto časti a bolo potrebné ju podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

9. Sťažovateľ uviedol, že súčasne s podaním ústavnej sťažnosti podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu aj dovolanie a ústavnú sťažnosť podáva s poukazom na údajne nejednotnú judikatúru dovolacieho súdu v otázke prípustnosti dovolania v incidenčných sporoch. Sťažovateľ teda namieta porušenie označených práv napadnutým výrokom rozsudku okresného súdu a napadnutým potvrdzujúcim uznesením dovolacieho súdu, proti ktorému podal aj dovolanie.

10. Ak sa za tejto situácie sťažovateľ domáha ochrany uvedených práv jednak na najvyššom súde prostredníctvom dovolania a zároveň aj na ústavnom súde, je nutné kvalifikovať jeho ústavnú sťažnosť ako neprípustnú, pretože o ochrane ním označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

11. Ústavný súd už zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) v civilnom sporovom konaní a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym). V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje aj na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou ústavnou sťažnosťou v časti týkajúcej sa napadnutého uznesenia krajského súdu meritórne nezaoberal, ale ju *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu